

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

สุขตรงที่อิมพอ

สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า วัดบรรมนิवास ท่านก็สักดอกผักแว่นไว้(เหมือนหลวงตา) อย่างนี้ แต่ท่านเป็น ๔ ดอกท่านทนเอาทำ เราได้ดอกเดียวทนไม่ได้เลยหยุด ท่านออกไปต่างจังหวัด สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ติสฺโส อ้วน) ไม่ใช่สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า มหาธาตุนะ ท่านเล่าให้ฟังขบขันจะตาย เราอดหัวเราะไม่ได้ หัวเราะต่อหน้าท่านก็ไม่ได้ จะทำไง เล่าอยู่วัดบรรมนิवासนั้นละ เวลาท่านมีโอกาสว่าง ๆ ต้นเหตุก็คือหมามันเห่า โว้ววัก ๆ หน้ากุฏิท่าน เหมือนจะกัดคน มันเห่าอะไร ท่านว่าอย่างนั้นนะ นี่ต้นเหตุนะ มันเห่าอะไรหมานี่ เห่าไม่กัด จากนั้นแล้วท่านก็เลยเล่าต่อไป เห่าเรามันกัด แต่หมันเห่า มันไม่กัด แต่หมันเห่าเรามันกัด

ท่านก็เลยเล่าถึงเรื่องบิณฑบาตในหมู่บ้าน หมามันวิ่งออกมาจรมมาเลย มีเณรไปด้วยอยู่ข้างหลัง วิ่งหุดตัวเข้ามาหาท่าน ท่านอยู่ข้างหน้าไม่เป็นอะไร มันวิ่งไล่เณร เณรก็วิ่งเข้ามาติดกับท่าน เณรไปกลัวมันอะไร ไม่กลัวยังงั้นมันเห่าอยู่รอบตัวหลายตัวนี่นะ พอมาถึงวัดแล้ว โอ๊ย เณรนี่ไม่เป็นท่า ประสาหมาก็กลัว แต่ท่านพูดนิสสัยท่านมีขลัง ๆ นะ เวลาท่านพูดท่านไม่ค่อยหัวเราะ ท่านพูดตามเรื่องราว แต่ผู้ขบขันมันจะตายละซี พวกนี้เห็นหมามันก็กลัว มันไม่มีคาถาอย่างข้า ข้ามีคาถามากกลัวหมาไม่กัด สักเดียวท่านก็ยื่นแขนออกมา นี่ละคาถาของข้า อยู่ตรงที่สักนี้ คาถาข้ากันไว้หมด เรื่องหมาไม่ต้องพูด คาถาของข้าหมากลับ

พอเช้าวันหลังไป มันโหดมาฟาดใส่ตรงนั้นเลย เลือดสาดเลยนะ เลือดสาดมาตั้งแต่โน้น นั่นเห็นไหม การพูดนี่เป็นการประมาทอันหนึ่งเหมือนกันนะ การพูดนี่เป็นความประมาทอยู่อย่างลึกลับเหมือนกัน ท่านก็พูดธรรมดาหยอกเณร ท่านไม่ได้ตั้งใจ อวดอะไร เห็นเณรวิ่งพันท่านอยู่ หมาก็กัดเณรเลยวิ่งพันท่าน กลัวอะไรเณร พอมาถึงวัดก็ว่า อย่างนั้นละไม่มีคาถามันก็กลัว ข้ามีคาถาข้าไม่กลัว ท่านก็โพล่มือมา นี่คาถาของข้าหมากลับไม่กัด พอไปเช้าวันหลังมันก็ฟาดตรงนั้นเลย วิ่งมาก็ไล่เลย เลือดสาด พอมาถึงวัดท่านก็ว่า โห้ วันนี้คาถาชายเจ้าของ หมากัดเสียแล้ววันนี้

ท่านก็มีแง่คิดอยู่อันหนึ่งเหมือนกันให้เราคิด นี่มันคงเป็นความประมาทของเขา ท่านว่างั้น สักตั้งแต่วันสักมาจนกระทั่งปานนี้ หมาก็ไม่ได้กัดได้เห่าเลย วันนี้มันมากัดเอาเลย เพราะเราคุยไม้ ท่านว่างั้นนะ ความคุยไม้ไม่ดีท่านว่า เป็นภาชิตสอนพวกเราได้ดีนะ ท่านพูดท่านเฉย ไอ้เราที่นั่งมันจะตาย ท่านพูดอวดคาถาท่านนั้นซี ไปวันหลังหมา

พืดเอาเลือดสดเลย มันชืดคาถาดี ๆ ดอกผักแว่น เลือดสดออกมาเลย นิสัยท่านมี ขบขัน สมเด็จมหาวิรวงศ์ มีนิสัยขบขัน พุดไม่ค่อยหัวเราะนะ

ผู้ใหญ่ต้องดูรอบบ้านรอบเมือง ผู้ใหญ่ในครอบครัวเหมือนกัน เวลาจะหลับจะนอน พ่อบ้านแม่บ้านต้องเที่ยวเดินเลาะ ๆ ดูรอบ ๆ บ้าน ตามบ้านนอกเขาเป็นอย่างนั้น ในเมืองยังมีผู้ร้ายขยาโจรมาก พ่อบ้านแม่บ้านเจ้าของบ้านก็ต้องพิจารณาอย่างละเอียดลออ ไม่ใช่สู่มสู่มหัว อยากนอนก็ตุมเลย ๆ อย่างนั้นมันงัดอะไรก็ได้ มันมาเตรียมอะไรไว้เรียบร้อยจะเข้าบ้าน พวกโจรผู้ร้ายมันเรียนวิชาเก่ง วิชาโจรผู้ร้ายก็แหลมคมตามเรื่องของโจร วิชาป้องกันโจรผู้ร้ายก็ต้องมีวิชาที่แหลมคมเช่นเดียวกัน ไม่งั้นไม่ทันกันแล้วเสียท่า

เวลานี้หลวงตาก็ค่อยสะดวกสบายดี ได้พุดถึงพี่น้องชาวไทยเรามาประจำแทบทุกวัน เกี่ยวกับการช่วยชาติบ้านเมือง ให้มีความเข้มงวดกวดขันในการกินอยู่ปวยบ้าง อย่าให้มันเลอะเทอะเหมือนที่เคยเป็นมา ความเลอะเทอะไม่เป็นของดีเลย ต้องมีขอบมีเขต การเป็นอยู่ใช้สอยควรมีการระมัดระวังบ้าง ไม่มากก็ให้มีบ้าง เลอะเทอะไปเลยนี้ใช้ไม่ได้ มันเป็นนิสัย ถ้าเป็นนิสัยจะไปสอนใคร พ่อแม่เป็นแบบพิมพ์ของเด็ก แล้วก็สอนเด็กแบบแบบพิมพ์บ้า ๆ นี่เข้าใจไหม แล้วเด็กก็กลายเป็นบ้าตามพ่อตามแม่ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ไม่รู้จักความพอดีพอดีจึงหาความอึดพ้อไม่ได้ ก็หาความสุขไม่ได้คนเรา ถ้ามีความอึดพ้อมีความสุข สุขตรงที่อึดพอนะ

เรารับประทานพ้อเราก็สบาย นอนหลับพ้อกับธาตุกับชั้นเราก็สบาย อะไรถ้าพ้อ พ้อแล้วสบาย ๆ ไอ้ไม่พ้อนี้ไม่มีความสุขเลย ใครจะเอาเงินมากองเท่าภูเขา ก็ตามเถอะ ถ้างความหิวโหยไม่พ้อแล้วไม่มีความหมาย คนนี้เป็นกองทุกข์เต็มหัวอกเงินกองเท่าภูเขาไม่มีความหมาย มันมีความหมายอยู่ที่จิตใจ พระพุทธเจ้าสอนศาสนา จึงสอนลงที่จิตใจไม่สอนที่อื่น เพราะทุกอย่างอยู่ในใจนี้หมด สอนธรรมะลงที่นี้ โรงงานใหญ่คือใจ เมื่อใจได้รับการอบรมสั่งสอนที่ถูกที่ดีแล้ว ก็กระจายออกไปด้วยความคิด ความอ่านในทางที่ถูกที่ดี สิ่งสำเร็จรูปขึ้นมาจากกิจการงานของเราที่ทำด้วยความ พินิจพิจารณา ก็ดีดดีไปโดยลำดับ แม้ผิดพลาดก็ไม่มากคนใช้ความพิจารณา ผิดกับคนที่ไม่เอาไหน มีแต่จะเอาทำเดี่ยวจะไปทำเดี่ยว จะกินทำเดี่ยวนอนทำเดี่ยว อย่างนี้เหลวไหลไปตลอดจนกระทั่งวันตายเหลวไหลไปอีก

เอาคนคนนั้นไปลงในหีบศพ หีบศพก็เหลวไหล เอาไปเผาไฟ ไฟก็เหลวไหลไปตาม ๆ กันหมด มันเหลวไหลไปจากคน ถ้าคนดีไปที่ไหนก็ดีไปหมด ต่างกันอย่างนั้นนะ คนดี ดีที่หัวใจ ศาสนาพุทธของเราจึงสอนลงที่หัวใจ สอนแม่นยำมากทีเดียว เราไม่เคยเห็นศาสนาใด เราก็ดูบ้างศาสนาต่าง ๆ แต่ไม่ได้ประมาท เราเอาความจริงมาพุด

ศาสนาพุทธนี้จึ้งที่หัวใจ ขึ้น มโนปุพฺพพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งปวงนี้ มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน ที่จะบงการทุกสิ่งทุกอย่างออกสู่ภายนอก นั้นเห็นไหม ละ

เมื่อเป็นเช่นนั้นเราก็ดูตัวของเรา ดูกายวาจาความเคลื่อนไหวของเรามันผิดพลาดประการใดบ้าง ขยายออกไปต่อชุมชน ชุมชนเป็นยังไง หัวใจเราก็มี ชุมชนเขาก็มีหัวใจ ต้องคิดหัวใจเราแล้วคิดหัวใจเขา เมื่อคิดหัวใจเทียบซึ่งกันและกันแล้ว คนเราก็รู้จักความสูงความต่ำ ความควรไม่ควรเป็นลำดับลำดับ ความเกรงอกเกรงใจกัน ก็มี ไม่พูดระบาศาดกระจายไปตามอารมณ์ของตัวเองโดยที่ไม่คิดอ่าน ถ้าใช้ความ พินิจพิจารณาจะเป็นของดีตลอดไป พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้นะ

เราก็ดูศาสนาต่าง ๆ ศาสนาใดเราก็ดูมาบ้าง ไม่มากก็พอจับเงื่อน ๆ ไว้ได้ แต่ ลงในจุดสำคัญที่ลงปึ้ง ๆ ไม่มีเคลื่อนไปเลย ด้วยความถูกต้องตั้งงามนี้คือพุทธศาสนา ลงในหัวใจปึ้งเลย จากนั้นออกจากหัวใจนี้ก็แสดงเรื่องกรรม คำว่ากรรม มโนกรรม คิด ผิดทางหัวใจก็เรียกว่าอกุศลกรรมเกิดขึ้นแล้วในหัวใจ วชิกรรม พูดออกมาผิด ด้วย ความไม่คิดเสียก่อนก็ผิดออกมา การกระทำทุกอย่างผิดไป ๆ นี่ท่านว่าจิตต้องสั่งงาน ทุกอย่าง เราดูของเราให้รอบมันเป็นยังไง คบค้าสมาคมกับเพื่อนกับฝูง เขามีหัวใจเรามี หัวใจ เอาหัวใจเรากับหัวใจเขาเทียบกันบ้าง อย่าเอาแต่หัวใจเราไปเหยียบย่ำทำลายคนอื่น เป็นการกระทบกระเทือนไปหมด ไปที่ไหนไม่มีใครคบค้าสมาคม ต้องระมัดระวังให้ มาก

เราเป็นสัตว์พวก สัตว์หมู่สัตว์เพื่อน แม้แต่อยู่ในบ้านเราไม่มีอะไร เล่นกับหมาอยู่ ๆ ไปตีมัน มันก็ร้องแฉก ๆ ว่าไง ส่วนมากหมาไม่ค่อยต่อสู้เจ้าของ ดีเท่าไรก็ร้องหมอบ ราบอยู่เท่านั้น แต่หัวใจมันก็หงุดหงิด มันเกลียดในใจของมันเหมือนกันกับเรา ทีนี้ยิ่ง ไปกระทบกระเทือนกับคนเข้าแล้วคนเราฤทธิ์มากยิ่งขึ้นกว่าหมา ว่างั้นเถอะนะ ทีนี้จะเป็น ยังไง เราต้องคิด เราอยู่เป็นสัตว์หมู่สัตว์พวกต้องคิด

อยู่ในบ้านก็คิดกับคนในบ้าน ออกนอกบ้านก็คิดกับคนนอกบ้าน ประสานกัน อย่างนี้แล้วไปไหนก็สะดวกสบาย ไม่ค่อยผิดพลาดและไม่ค่อยทะเลาะเบาะแว้ง คน ๆ นั้นนะ นี่แหละความใช้ความคิด ออกจากศาสนานะ นี้มโนกรรม ความคิดผิดก็เกิดขึ้น แล้ว ความคิดถูกเกิดขึ้นแล้ว วชิกรรม กายกรรม กระจายออกไปข้างนอกออกจากใจนี้ ทั้งนี้ ขอให้พากันพิจารณาถึงเรื่องใจ ใจอยู่กับเราทุกคน ใจเป็นผู้รับผิดชอบในตัวเรา ทุกคน การกินอยู่หลับนอนทุกอย่าง ใจรับผิดชอบทั้งนั้น ถ้าไม่รับผิดชอบแล้วเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด คนเราทั้งคนหาความดีไม่ได้ ความดีอยู่กับหัวใจ ต้องให้พินิจพิจารณา เรื่องใจให้มากนะ

ศาสนาพุทธเรานี้เลิศเลอ เราเกิดมาพบพุทธศาสนา นับว่าเรามีบุญวาสนาแล้วนะ
 อย่าปล่อยอย่างว่าง ขมก็กลืน กิเลสมันทำให้ขม ถ้ากับศาสนาแล้วมันหาว่าศาสนาขม
 เอ้า กลืนลงไป ที่ไหนกิเลสว่าหวาน ๆ อันนั้นแหละตัวมหากัยอยู่ตรงที่หวาน ๆ นั่นคือ
 เหลือล่อ โหมหวาน ๆ นั่น ให้สัตว์โลกทั้งหลายตายใจยอมกับมัน ล้มเหลวไปตามมัน
 ทั้งนั้น พวกกันจำเอา วันนี้ไม่ได้พูดมากแหละ เพราะเรารู้สึกเหนื่อย หูอื้อตั้งแต่เข้าเดิน
 จงกรมหูอื้อแล้ว มันเป็นอย่างนี้ไม่รู้แน่ ให้พากันตั้งอกตั้งใจทุกคนนะ

การช่วยชาติบ้านเมืองอย่าอ่อนอย่าชินชา บ้านเป็นของเรา เมืองเป็นของเรา เรา
 เป็นเราทุกคน เป็นสมบัติเต็มตัวทุกคน ทั้งในตัวเราและบ้านเมืองของเรา ให้ต่างคน
 ต่างเข้มงวดกวดขัน ช่วยซึ่งกันและกันตลอดเวลาไป อย่าเฉื่อยชานะไม่ดี ให้มีความ
 ระมัดระวังตัวเสมอ นี่แหละศาสนา เรียกว่าเรามีศาสนาก็คือมีการระวังตัว ระวังสิ่งของ
 ทุกสิ่งทุกอย่าง เกี่ยวกับตัวของเราและส่วนรวมก็ให้พิจารณาไปตาม ๆ กัน นี่เรียกว่าใช้
 ความคิด เอาละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd